

[Jens Peter Jensen.]

kun binde, så der ingen udvej er for at forhandle videre. Det høje ting er som institution også repræsenteret igennem de forskellige folketingsudvalg, der arbejder på tingets vegne, og uanset hvad statsministeren måtte sige her i dag, er det de enkelte udvalgsformænd, der suverænt afgør, hvad der skal forhandles i de udvalg, som er nedsat, og hvor de repræsenterer folketinget.

Jeg appellerer derfor til formanden for skatte- og afgiftsudvalget, det ærede medlem hr. Hans Lund, og til formanden for boligudvalget, det ærede medlem hr. Henning Jensen, om at komme herop på talerstolen og bekræfte, at hvis de som udvalgsformænd modtager en henvendelse om drøftelse af de forhold, der er relevante i forbindelse med 15. alm. vurdering og de økonomiske konsekvenser, denne måtte få, da er parate til at tage en forhandling herom.

Det er jo langt mere væsentligt og hensigtsmæssigt at tage en drøftelse på den måde end ved at få en redegørelse her i folketinget, som muligvis kan tilfredsstille det ærede medlem hr. Erhard Jakobsen eller ikke kan tilfredsstille. Men hvorfor skal vi dog her ved åbningsdebatten have denne diskussion med dagsordener og sige: afgørelse her og nu? Jeg synes, alle, der har talt meget for eller imod, hvad der hænger sammen med den 15. alm. vurdering og dens konsekvenser, skylder, at vi går ind i et sagligt forhandlingsarbejde om disse spørgsmål. Det er ikke spørgsmål om lidt mundhuggeri her i det høje ting, hvor den ene kan stå sig bedre i forhold til den anden eller omvendt. Det er et spørgsmål om, at hvis lovgivning medfører uretfærdighed for en masse mennesker, så skal denne uretfærdighed søges rettet. Den regering, der måtte have gjort sig skyldig i, at sådanne uretfærdigheder opstår, vil selvfølgelig i kraft af sin etiske kvalitet være den første til at acceptere, at man forhandler om at få rettet op på disse ting. De fra oppositionen, der har overdrevet i fremstillingen af denne sammenhæng, må være de første til at erklære, at nu må vi tale om det på en stilfærdig og rolig måde, og gerne og helst inden ligningsloven er gennemført.

Må jeg derfor slutte med at bede begge parter om, at man for det første for at værne om tingets suverænitet, for det andet for

at fremme en saglig forhandling om at rette de saglige fejl, der måtte være begået, eller de fejl, der får sagligt urimelige, uretfærdige virkninger, trækker sine dagsordensforslag tilbage, så denne åbningsdebat kan få en rimelig afslutning. Jeg synes principielt, det er forkert med dagsordener ved en åbningsdebat, medmindre det er en dagsorden, der klart og tydeligt udtrykker mistillid til den siddende regering, til dens statsminister, til den redegørelse for rigets anliggender, der er fremlagt, og til de foranstaltninger, regeringen har planer om at gennemføre. I så fald synes jeg det er rimeligt, at man kan stille en dagsorden, men jeg finder det knap nok rimeligt, at man gør det i den situation og den forhandling, der har udviklet sig på den måde, det er sket her.

Hvis det ikke er muligt at få parterne til at trække deres dagsordensforslag tilbage, så kan jeg stemme for den af hr. Niels Helveg Petersen stillede dagsorden, fordi der deri ligger opfordringen til en forhandling, men hvis det kan lette hele situationen, så synes jeg, det er rigtigt, at vi trækker dagsordenerne tilbage, og det kunne måske lette denne procedure, hvis de to udvalgsformænd, jeg har appelleret til, her fra talerstolen ville erklære, at de er parat til at modtage på positiv måde en opfordring til forhandling om de saglige forhold, der er aktuelle.

Poul Schlüter: På nuværende tidspunkt tjener det vist ikke meget formål at forlænge debatten. Der er stillet to dagsordener, og de er overordentlig forskellige i deres indhold. Den ene, som de tre oppositionspartier har stillet, har et eneste formål: at give en reel mulighed for genoptagelse af forhandlingerne om boligpolitikken, derunder naturligvis også situationen, efter at talmaterialet fra 15. almindelige vurdering nu foreligger for os. Det synes jeg egentlig er meget fair og meget rimeligt. Vi vil gerne have indflydelse, nu hvor situationen er en anden, end den var i foråret, for det er den jo. Nu kender vi talmaterialet og ved, hvor forskelligt og hvor urimeligt vurderingerne virker i en række af landets egne.

Hvad mødes vi så med af svar? Vi mødes ikke fra regeringens side med det svar, som ville harmonere med tonen i statsministe-